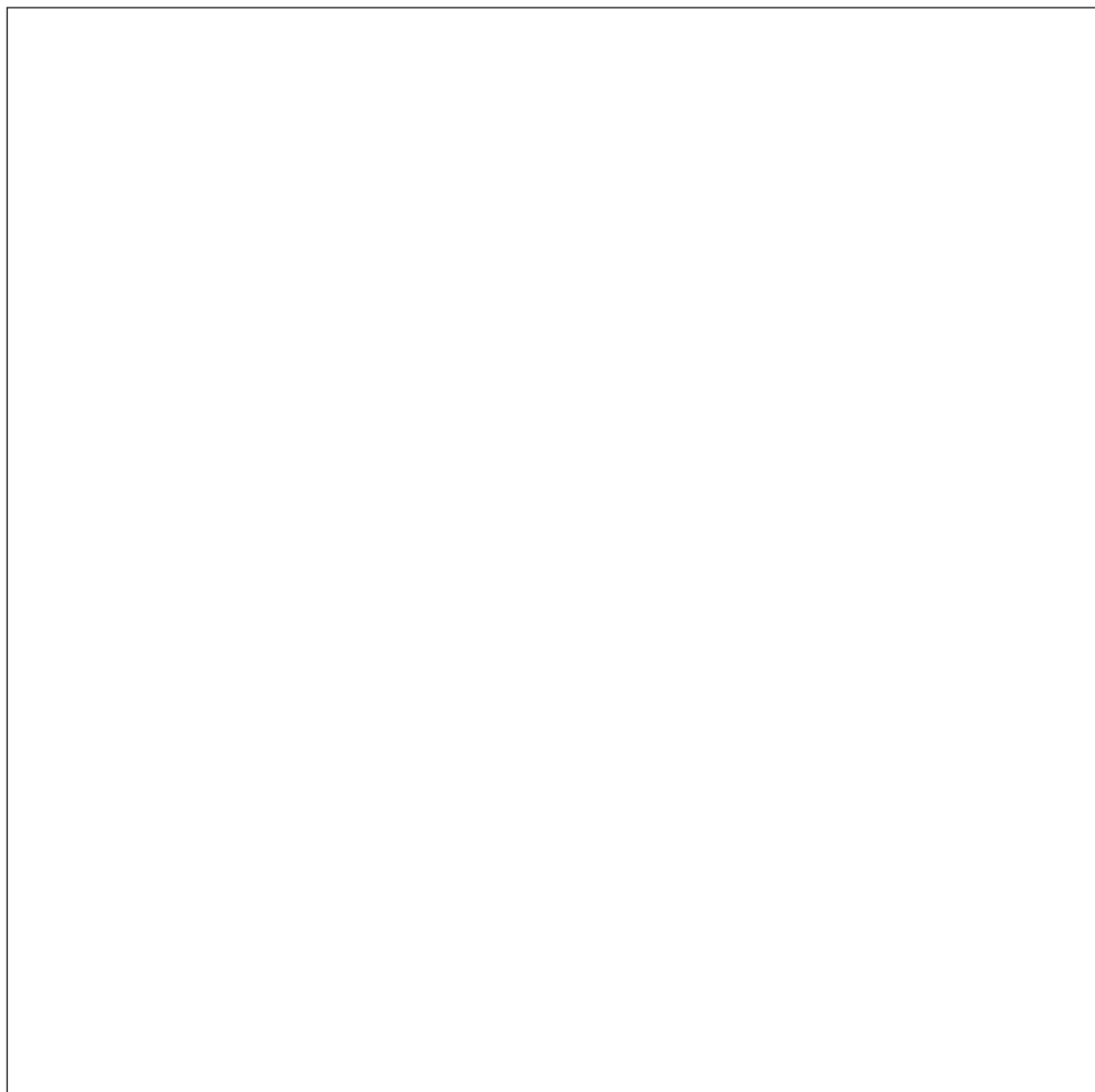

31. ČÍSLO / III. ROČNÍK

4,- Kč

30. ČERVENEC 1995

Bazilika v Cluny v Burgundsku. Z benediktinského kláštera v Cluny v 10. století vyšlo obrodné hnutí jako protiváha bezstarostného užívání světa a sekularizace.

EKUMENICKÝ PROBLÉM

(JAN PAVEL II. PŘI GENERÁLNÍ AUDIENCI 12.7.1995)

Čtení Sk 4, 32.33

1. Ekumenické úsilí má pro křesťana prvořadou důležitost. Vždyť je známo, že Ježíš se modlil za jednotu křesťanů při Poslední večeři velmi naléhavě: „Jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby tak svět uvěřil, že jsi mě poslal“ (Jan 17,21). Ježíš neváhal prosit Otce, aby učedníci byli „dokonalí v jednotě“ (Jan 17,23), i když znal obtíže a napětí, kterým budou vystaveni. On sám zjišťoval rozpory, které vznikaly mezi Dvanácti, i při Poslední večeři, a předvídal další, které se velmi brzo ukážou v životě křesťanských obcí roztroušených v tak rozsáhlém a různorodém světě. A přesto se modlil za dokonalou jednotu svých a kvůli tomu obětoval vlastní život. Jednota je tedy Pánův dar jeho církvi, „lidu spojenému jednotou Otce, Syna a Ducha svatého“, jak pronikavě vyzdvihuje svatý Cyprián (De orat. Dom. 23: PL 4,536). Vždyť „nejvyšším vzorem a zdrojem tohoto tajemství je jednota v Trojici osob jednoho Boha Otce a Syna v Duchu svatém“ (UR 2). Ve skutečnosti vidíme, jak v prvním společenství shromážděném po Letnicích vládne hluboká jednota: „Vytrvale poslouchali učení apoštolů, byli spolu, lámali chléb a modlili se“ (Sk 2,42) a „všichni, kdo uvěřili, byli jedné mysli a jednoho srdce“ (Sk 4,32).

2. Při četbě stránek Skutků apoštolů, které líčí první zkušenosti života v apoštolské obci, zůstáváme naplněni úžasem při zjištění, že ona jednota a svornost měla vzácné pouto v Mariině přítomnosti (srv. Sk 1,13-14). Lukáš mezi ženami prvního shromáždění uvádí pouze ji jménem a kvalifikuje ji jako „Ježíšovu matku“. A tak ji předkládá jako znamení a vnitřní sílu „koinonie“. Tento titul jí dává jedinečné místo, spojené s jejím novým mateřstvím prohlášeným Kristem na kříži. Nelze tedy přehlížet, že v tomto textu se jednota církve vyjadřuje jako věrnost Kristu, jež je podporována a chráněna Mariinou mateřskou přítomností. Tato jednota skutečně

ná na počátku života církve, nebude moci nikdy zmizet ve své podstatné hodnotě. Opakoval to 2. vatikánský koncil: „Ježíš Kristus totiž založil jednu a jedinou církev“ (Unitatis Redintegratio, 1). Je však nutno přiznat, že tato původní jednota doznala hluboké rozkoly během dějin. Láska ke Kristu musí pobízet jeho učedníky, aby se společně zamýšleli nad svou minulostí, a aby znovu s obnovenou silou nastoupili cestu jednoty.

3. Samy novozákonní spisy nám oznamují, že již od počátku života církve docházelo k rozdělení mezi křesťany. Pavel mluví o nesvárech v korintské církvi (srv. 1 Kor 1,10-12). Jan si stěžuje na ty, kteří rozšiřují falešné učení (srv. 2 Jan 10), nebo že si dělají nárok na první místa v církvi (srv. Jan 9-10). Je to počátek bolestné historie, jež v každé době zaznamenala vytváření zvláštních skupin křesťanů, kteří se oddělili od katolické církve, vznik schizmat a herezí a zrození „oddělených církví“. Ty nebyly ve společenství ani s jinými místními církvemi, ani se všeobecnou církví, zřízenou jako „jediné stádce“ pod „jedním pastýřem“ Kristem (Jan 10,16), kterého reprezentuje jediný všeobecný náměstek, Nejvyšší Velekněz.

4. Z bolestné konfrontace této historické situace s evangelním zákonem vzniklo ekumenické hnutí, které usiluje o dosažení jednoty, i viditelné mezi všemi křesťany, „aby se svět obrátil k evangeliu a tak byl spasen k slávě Boží“ (UR, 1). 2. vatikánský koncil přikládal tomuto hnutí svrchovanou důležitost a zdůrazňoval, že pro ty, kteří v něm pracují, zahrnuje společenství víry v Trojici a v Krista a společnou touhu po jedné a všeobecné církvi (srv. tamtéž, 1). Avšak autentické ekumenické hnutí vyžaduje rovněž ode všech křesťanů, plných dobré vůle po společenství, osvobození od předsudků, které překážejí rozvoji dialogu lásky v pravdě. Koncil formuluje diferencovaný úsudek o historickém vývoji rozkolů. „Nemalé společnosti se odloučily od plného společenství katolické církve, leckdy ne bez viny lidí z obou stran (UR,3). Jde o počá-

teční chvíle oddělení. Později je jiná situace: „Ti však, kdo se nyní rodí v takových společenstvech a jsou vychováváni ve víře v Krista, nemohou být viněni za hřích odloučení a katolická církev na ně hledí s bratrskou úctou a láskou“ (tamtéž). 2. vatikánským koncillem se katolická církev nezvratně zavázala jít cestou ekumenického úsilí tím, že pozorně naslouchá Duchu Pána. Ekumenická cesta je nyní cestou církve.

5. Musíme si ještě všimnout, že podle koncilu odloučení od katolické církve s ní uchovávají jisté společenství - neúplné, ale skutečné. Vždyť ti, kdo věří v Krista a přijali křest, jsou právem uznáváni od synů katolické církve za „bratry v Pánu“, i když jsou mezi nimi rozpory „jak v oblasti víry a někdy i kázně, tak ohledně struktury církve“ (UR,3). Můžeme s nimi být sjednoceni skrze leckteré prvky vysoké hodnoty, jako „psané Boží slovo, život milosti, víra, naděje a láska i jiné vnitřní dary Ducha svatého a viditelné prvky“ (tamtéž). To všechno je bohatství jediné Kristovy církve, která „existuje v katolické církvi“ (LG,8). I ohledně evangelizačního a posvěcujícího působení je postoj koncilu upřímný a uctivý. Tvrdí, že církve a církevní společenství nejsou vůbec zbaveny významu a závažnosti v tajemství spásy. „Duch Kristův se nezdráhá jich používat jako prostředků spásy“ (UR,3). To vše v sobě nese naléhavou výzvu k plné jednotě. Nejde jen prostě o to, sčítat dohromady všechna duchovní bohatství rozsetá v křesťanských společenstvích, jako by se tím mohlo dojít k nějaké dokonalejší církvi, na kterou se zaměřuje Bůh v budoucnosti. Jde naopak o to, uskutečnit plně onu církev, kterou Bůh v letniční události již zjevil ve své hluboké skutečnosti. A to je cíl, k němuž musíme všichni směřovat, spojení již nyní v naději, v modlitbě, v obrácení srdce, a jak se po ní často žádá, v utrpení, které čerpá hodnotu z Kristova kříže.

*Radio Vaticana, sez. CECA,
P. Josef Koláček S.J.*

Slovo na neděli
(17. neděle během roku C)

ŠKOLA MODLITBY

Zamyšlení nad úryvkem
Lk 11, 1-13

*Otec z nebe dá Ducha svatého
těm, kdo ho prosí.*

Vrať se do Mistrovy školy, kde se dnes můžeš naučit to nejpodstatnější: mluvit s Bohem. Dříve než uslyšíš Ježíšova slova, můžeš být svědkem, jak On sám rozmlouvá se svým Otcem. I pro Božího Syna má modlitba pevné a nezastupitelné místo v jeho každodenním programu. Jeho příklad je působivý. Postoj i tvář modlícího se Krista jsou přesvědčivým důkazem bezprostřední Boží blízkosti. Základním východiskem modlitby je, abychom stanuli tváří v tvář našemu nebeskému Otci, který je ustavičně připraven na osobní důvěrné setkání s námi. Naše setkání s Bohem tedy závisí jedině na nás, na naší ochotě, na naší připravenosti.

Připoj se k učedníkovi, kterého Ježíšův příklad tak nadchl, a popros Mistra, aby tě naučil modlitbě.

To, čemu se máš naučit, nejsou jen slova modlitby, ale především správný postoj k Bohu i k lidem. Ještě dříve, než ty se přiblížíš k Bohu, On sám se sklání k tobě. Nemá úřední hodiny ani předepsaný protokol. Můžeš a máš se na něj obrátit kdykoliv a kdekoliv s takovou důvěrou a prostotou, s jakou se dítě utíká ke své mamince a tatínkovi.

Máš jej oslovit stejně, jak jej oslovuje Boží Syn. Stal ses členem Boží rodiny.

Ale modlitba, které tě Pán učí, ti současně připomíná, že členy této rodiny jsou i tvoji bližní. Předstupuješ-li před Otce v modlitbě Páně, není to tvá soukromá audience. Ježíš přišel, stal tvým bratrem a kdykoliv mluví s Otcem, myslí i na tebe. I ty se máš přijmout za své vědomí, že ses stal členem největší ze všech rodin, která nezná pojem jedináčka a ve které nikdo nemá právo myslet pouze na sebe. Při oslovení Otce náš! se připojuješ k nekonečnému řetězci Božích dětí, který obepíná celý svět a v němž všichni myslí na všechny a všichni za všechny prosí. Znáš lepší způsob, jak odpovědět na Boží velkorysost?

Čím živěji a opravdověji prožíváš duchovní skutečnost, že patříš k velké Boží rodině, tím větší je tvoje touha, aby bylo oslaveno Otcovo jméno a aby přišlo jeho království. Díky jeho lásce je jeho sláva i slávou jeho dětí, jeho království je i jejich královstvím. A tak v nás s touto prosbou musí růst také zájem a ochota přiložit ruku k dílu, aby Otcovo království objalo všechny lidi.

Ježíš v modlitbě, kterou nás učí, pamatuje i na naše každodenní potřeby. Je to pro nás současně vybičkou, abychom nejen prosili, ale také mysleli i na potřeby druhých. Máme-li hojnost nebo i nadbytek, neměli bychom i my sami udělat to, oč chceme prosit Otce? Je to tak samozřejmé, že všechno, co jsme získali, je určeno jenom pro nás? Jsme jeho rodina. Jaká je to však rodina, v níž roste propast mezi bohatým

a chudým? Je-li tolik lidí, kteří strádají a dokonce umírají hladem, není to proto, že by Bůh zavřel své sýpky, nýbrž proto, že zavřeli svá srdce lidé, které Bůh chtěl použít jako prostředníky své dobroty a péče. Vzpomeň si na to, kdykoliv prosíš o vezdejší chléb, a pros při tom také o opravdovou lidskou solidaritu.

A ještě v jednom můžeme být následovníky Otcovy velkodušnosti: v ochotě k odpuštění, a to tím spíše, že nikdo z lidí se proti nám nemůže provinít tak těžce, jak my se provinujeme proti Bohu. Blahodárný pokoj z odpuštění, o které prosíme, nemůže zavládnout, dokud jej kalí naše narušené vztahy živé neústupností a pomstychtivou zlobou. Než vyslovíš prosbu o odpuštění, dobře si rozmysli, zda opravdu není nikoho, komu jsi dosud z celého srdce neodpustil, a zda oni všichni o tvém odpuštění vědí.

Aby tě Ježíš povzbudil, odvolává se na tvou zkušenost. Jeho prostý příběh ze života je neobyčejně působivý a přesvědčivý. Kdo prosí vytrvale, uspěje nakonec i tam, kde na něj nečekali právě s otevřenou náručí. Pros, tluč a hledej. Pros vytrvale, i kdybys sám ještě ani neuměl prosit, pros, i když neumíš být štědrý a nerad odpouštíš, pros, i když tvůj zrak tak těžko zalétá za tvůj vlastní práh. Ježíš tě ujišťuje, že Otec je nekonečně dobrý a má pro tebe přichystáno mnohem víc, než o co prosíš: chce ti dát svého svatého Ducha, který tě naučí smýšlet tak, jak smýšlí Otec, aby se v tobě naplnila jeho vůle, aby se tak posvětilo jeho jméno a přišlo s tebou mezi lidi jeho království.

Bratr Amadeus

SVĚTEC SVĚDOMÍ A SOCIÁLNÍ SPRÁVEDLNOSTI

Před 460 lety, v roce 1535 byl popraven významný anglický filozof, humanista a politik Tomáš More. Stal se katolickým mučedníkem Anglie a záhy uctíván jako světec, i když ke kanonizaci došlo teprve před 60 roky (1935). Tomáš se narodil v roce 1478 v rodině londýnského soudce za panování Jindřicha VII., zakladatele tudorovské éry. Vystudoval oxfordskou univerzitu, na níž mezi přednášejícími byl také Erasmus Rotterdamský, který v něm vyvolal živý zájem o řeckou literaturu a studia humanitní. Svůj obdiv k antice dovedl dobře spojit s upřímným životem křesťanským. Vynikal bystrostí ducha a hlubokou zbožností. Jako schopný právník se smyslem pro spravedlnost stal se soudcem a pro řečnický dar byl již ve 26 letech zvolen za poslance parlamentu. Oženil se, měl 4 děti

a žil ve spořádané křesťanské rodině, v níž bylo dostatek lásky, pochopení a obětí pro druhé. Po pádu Wolseyově byl More jmenován nejvyšším kancléřem. Rychlý postup vyplýval z jeho uceleného vzdělání, morálních vlastností, diplomatických schopností, dokonalých právnických, hospodářských a politických vědomostí. Na dvůr Jindřicha VIII. nastoupil s určitými nadějemi, že se mu podaří vhodně usměrňovat mladého panovníka, který měl k němu zpočátku dobrý vztah. Chtěl svou poctivou prací ulehčit také těžkou sociální situaci obyvatelstva. Když viděl, že jeho naděje jsou zklamány, odešel do ústraní. Král jej však nenechal dlouho v klidu. Potřeboval podporu pro splnění svých osobních plánů a zájmů. Propustil svoji manželku a ponevadž chtěl uzavřít nový sňatek, žá-

dal na papeži, aby prohlásil první manželství za neplatné. Papež ani kancléř nemohli s postupem krále souhlasit. Ten zuřil a hrozil odpadem od církve. Jeho hrozba se stala skutekem a posléze celou Anglii přinutil k odpadu, sám se pak prohlásil za hlavu národní církve. Žádal písemnou přísahu věrnosti od státních úředníků, církevních hodnostářů, kněží, řeholníků a dalších osob podle výběru panovníka. První, který měl přísahat, byl kancléř Tomáš More. Ten prohlásil, že uznává krále za hlavu státu, ne však za hlavu církve. Za to byl uvězněn a Jindřich se pokusil všemi prostředky, aby se podvolil. Nakonec umožnil návštěvu Tomášovy dcery Markéty ve vězení. S pláčem padla na kolena a prosila: „Otče, podepiš!“ Ten odpověděl: „A co bude, když podepíšeš?“ - „Pak budeš

Liturgická čtení v týdnu

☛ propuštěn z vězení, vrátíš se k nám a zas budeme spolu tak šťastně žít, jako dosud.“ - „A jak dlouho myslíš, že budeme tak šťastně spolu žít?“ - Dcera se zarazila a pak váhavě odpověděla: „Myslím - že bychom mohli tak žít aspoň dvacet let.“ Tomáš se usmál a odpověděl: „Dvacet let? - A za to bych měl prodat věčnost? - Ty jsi špatná obchodnice.“ Zůstal pevný a králi s naprostým klidem prohlásil, že „zneužitá moc a síla nepřináší vítězství.“ Když se nechtěl snížít za nástroj královny zvlé, byl jako velezrádce odsouzen k několikanásobné smrti. Na oznámení, že mu byla z milosti zaměněna v pouhé stětí, zvolal: „Kéž Bůh ušetří všechny mé přátele takové milosti!“ K popravě šel klidně a s veselou myslí. Katovi, který jej prosil za odpuštění, odpověděl: „Příteli, prokazuješ mi největší službu.“ Odkud čerpal Tomáš Morus své duševní síly, že přemohl hrůzu smrti? - Z myšlenky na věčnost. Věrnost k církvi zpečetil svou krví i Tomášův přítel, biskup Jan Fisher. Zahynula řada dalších církevních hodnostářů (biskupů, opatů, doktorů teologie), na 500 řeholníků, 176 šlechticů, 124 měšťanů a 110 žen. Na popravišti skončilo mnoho tisíc pauperů, kterým chtěl More ulehčit život. V literárním světě zjedнала Tomášovi Morovi jméno „Utopia“, sršící duchaplností i vtipem. V knize podává obraz ideálního společenského uspořádání na ostrově, jehož jméno se stalo velkým pojmem. Velebí náboženskou toleranci, kritizuje soudobou nespravedlnost, velké protiklady a nesnášenlivost. V Toweru napsal spis Útěcha v utrpení, v němž opakuje své celoživotní přesvědčení, že „Bůh ví lépe než já, co je pro mne dobré. Lidská útěcha nestačí. Být utěšen Bohem je velký dar...“

Stanislav Zeman

27. ČERVENCE - SV. GORAZD A DRUHOVÉ

Na Hoře sv. Klimenta u Osvětíman, kde byly veřejnosti zpřístupněny základy první školy soluňských bratří pro výchovu jejich žáků a kde také sv. Metoděj před smrtí dokončil překlady liturgických knih, budou vzpomínkové oslavy ve dnech 23. - 29. 7. 1995. Každý den v 19 hod. adorace, 23. a 27. 7. mše sv. v 16 hod. a během dne (po 10 hod.) semináře a besedy na náměty spojené s významem sv. Gorazda a druhů.

Tel. inf. (05) 93557, (0634) 972260 (P. Alois Brázda, Koryčany), (02) 24191569 (Dr. Mir. Richter)

Neděle 30. července 17. neděle v mezidobí	- 1. čt.: Gn 18,20-32 Ž: 138(137),1-2a.2bc+3.6-7ab.7c-8 odp.: 3a 2. čt.: Kol 2,12-14 Ev.: Lk 11,1-13
Pondělí 31. července památka sv. Ignáce z Loyoly	- 1. čt.: Ex 32,15-24.30-34 Ž: 105,19-20.21-22.23 odp.: 1a Ev.: Mt 13,31-35
Úterý 1. srpna památka sv. Alfonsa z Liguori	- 1. čt.: Ex 33,7-11;34,5b-9.28 Ž: 102,6-7.8-9.10-11.12-13 odp.: 8a Ev.: Mt 13,36-43
Středa 2. srpna nez. památka sv. Eusebia z Verelli	- 1. čt.: Ex 34,29-35 Ž: 98,5.6.7.9 odp.: srv. 9c 2. čt.: Mt 13,44-46
Čtvrtek 3. srpna ferie	- 1. čt.: Ex 40,14-19.32-36 Ž: 83,3.4.5-6a+8a.11 odp.: 2 Ev.: Mt 13,47-53
Pátek 4. srpna památka sv. Jana Vianneye	- 1. čt.: Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37 Ž: 80,3-4.5-6ab.10-11ab odp.: 2a Ev.: Mt 13,54-58
Sobota 5. srpna nez. památka posvěcení římské baziliky P. Marie	- 1. čt.: Lv 25,1.8-17 Ž: 66,2-3.5.7-8 odp.: 4 Ev.: Mt 14,1-12

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	30.7.	31.7.	1.8.	2.8.	3.8.	4.8.	5.8.

Antifona	812	1754	1734	857	873	1722	905
Žalm	783	785	783	783	783	783	783

Ranní chvály

Hymnus	812	1755	1734	857	873	1723	905
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1756	1735	861	877	1724	908
Antifona k Zach. kantiku	707	1445	1735	861	877	1724	1448
Prosby	817	1757	1724	861	878	1724	909
Záv. modlitba	707	1445	1446	1447	878	1448	1448

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	707	835	851	865	882	898	913

Nešpory: SO

Hymnus	807	821	1760	1736	867	883	1727	1457
Antifony	808	822	838	853	868	884	900	1449
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	1449
Kr. čtení a zpěv	810	825	1763	1737	871	887	1730	1451
Ant. ke kant. P. M.	706	707	1445	1737	871	887	1731	1451
Prosby	811	826	1764	1731	872	888	1731	1451
Záv. modlitba	707	707	1445	1446	1447	888	1448	1455

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Mariánské oázy

Frydek

Medžugorje, 15.7.95

Pochválen buď Ježíši!

Odjíždím do Polska a svěřuji vašim modlitbám ty tisíce mladých, ke kterým tam budu mluvit. Díky obdrženým darům jim budeme moci rozdávat zdarma poselství... Báječné!

Bylo by velmi krásné, kdyby i mladí, kteří v září půjdou do Loreta (Itálie) na setkání se Sv. otcem, přinesli pořádný štos knížek nebo kazet o Medžugorje (samozřejmě i drobnější materiál - pozn. překl.), aby napojili ostatní mladé. Však víte, jak velice na nich Gospě záleží! V červenci 1990 řekla Marijaně (přítelkyně Jeleny): „Mladí jsou mou velkou nadějí. Přeji si, aby mi patřila všechna mladá srdce. Přeji se učinit je šťastnými. Proto je třeba, aby otevřeli své srdce.“ A později: „Mnoho mladých hledá štěstí tam, kde se ztrácí...“

Léto je příhodný čas pro mladé, aby našli světlo (nebo je ztratili!). Připravujeme aktivně festival mladých, od 31. 7. do 6.8. Přijďte a vizte!

Nová chorvatská modlitební skupina se narodila v Medžugorje minulé léto, pod vedením Marija a Augustina. Je to asi 20 mladých, setkávají se každý týden, chodí se také modlit na kopce a učí se vydávat svědectví (což je těžké po komunistickém útlaku!). P. Slavko jim pomáhá a vidoucí Jakov jim napsal písně, které oni

harmonizují. - Modleme se, aby postupně strhli další mladé lidi, kteří se dnes potulují v barech.

Po jednom rozhovoru se Sv. otcem Mons. Hnilica prohlásil 4. června před 5.000 osobami v Notre-Dame (USA): „Papež trpí nejen proto, že medžugorské poselství nebylo přijato a protože je v té zemi válka, ale hlavně kvůli situaci uvnitř Církve, kvůli rozdělení mezi biskupy a kvůli krizi nadpřirozena, toho nadpřirozena tak zřejmého v Medžugorje, jak on sám zdůraznil. Přichází-li celý svět do Medžugorje, je to proto, aby tam našel to nadpřirozené ovzduší modlitby a svátostného života, které dnes v Církvi chybí.“

Během toho rozhovoru Sv. otec přerušil biskupa, aby se ho zeptal: „Kdy jsi byl naposledy v Medžugorje? Dej mi zprávy o Medžugorje!“

Je na nás, abychom celým srdcem vstoupili do stejného soucitu vůči ranám Církve, Těla Kristova, které Maria obvažuje s takovou něžností v Medžugorje.

Zprávu o chystané návštěvě Sv. otce v Medžugorje jsme slyšeli i v italském rozhlase.

Před pár dny mi Marija vyprávěla, jak vše začalo u „Modrého kříže“, na tomto skrytém místě zjevení na úpatí Podbrda, nedaleko silnice. Říkala: „Je neuvěřitelné, co někteří průvodci mohou vybájit o událostech prvních dnů! Ve skutečnosti (u M.K.) všechno začalo, když policie zakázala

výstup na kopec. Šli jsme (=vidoucí) tudy a znenadání se nám zjevila Gospa; bylo to nečekané. Modlili jsme se, zpívali jsme... Policisté nás hledali, šli kolem nás, ale byli jako oslepeni: nemohli nás vidět, a také neslyšeli naše zpěvy. Od toho dne se nám tam Gospa velmi často zjevovala a policie nás tam nikdy nenašla... Jednoho dne někdo vztyčil kříž a natřel ho modře. Ale nebyla to Panna Maria, která vybrala barvu.“

Ještě dnes se tam Gospa zjevuje v noci (úterý a pátek) Ivanovi, když se jeho skupina nesetkává nahoře na kopci. (Je to P. Maria sama, která si s Ivanem určuje hodinu a místo setkání.)

Chtěla bych povzbudit poutníky, aby se přicházeli modlit k „Modrému kříži“ (těsně za holandskou kaplí), vždyť je to velmi důvěrné a požehnané místo, které zná málokdo, a které dobře ukazuje Mariinu pokoru. Mílosti tam prší!

Drahá Gospo, ukrývej nás stále ve svém mateřském plášti, aby nám nepřítel nemohl škodit!

Sr. Emanuela

Upozornění:

V čísle 29 „Světla“ se omylem dostal titulěk „Sestra Emanuela píše...“ nad oficiální zprávu farního úřadu v Medžugorje, kterou uvádíme pravidelně pod titulkem „Poselství Královny míru“. Promiňte laskavě toto nedopatření.

SETKÁNÍ MLADÝCH - PŘÍPRAVA NA LORETO

Neobvyklé letní setkání mladých křesťanů, kteří reprezentují skupiny mládeže ze svých zemí, právě probíhá asi 35 km od Bratislavy, v rekreačním zařízení Blahová - Madarász.

Setkání je zajímavé tím, že se zde poprvé v historii setkávají animátoři z Čech, Slovenska, Švýcarska, Rumunska a Ukrajiny. Nepřijeli v hojném počtu pouze na rekreaci, ale očekávají od tohoto setkání povzbuzení, navázání nových kontaktů a rozšíření spolupráce mládeže v rámci Evropy.

Tato akce je časově velmi dobře umístěna, neboť za celé dva měsíce zve papež Jan Pavel II. mladé celé Evropy do italského Loreta, aby zde společně s ním prožili vzájemnou jednotu a zaměřili se na společné poznání poselství evangelia.

Mohlo by se zdát, 160 animátorů z pěti evropských států je velmi neousourodé společenství, které na první pohled díky jazykovým bariérám snad ani nemůže úzce spolupracovat. Skutečnost však během dvou dnů předčila všechna očekávání a vzala vítr z plachet skeptikům.

Přítomnost mons. Renata Boccarda, který je zodpovědný za mládež v rámci Papežské rady pro laiky a po celý týden s účastníky diskutoval a přednášel, vnesla do duší přítomných vědomí, že papež je jeho prostřednictvím s nimi. Přednášky se týkají angažovanosti laiků v rámci církve i společnosti. Zdůrazňuje se vědomí odpovědnosti za stav jednotlivých farností, nutnost veřejné angažovanosti.

Mladí si sdělují zkušenosti, jak se jim daří na různých úrovních vnášet křesťanské zásady do studia, práce, do soukromého života.

Návštěva kardinála Vlka z Prahy ukázala, jakou popularitu má tento kardinál v mezinárodním měřítku, a to zejména díky svému blízkému a otevřenému vztahu k mládeži.

Ve čtvrtek byla připravena celodenní pouť do Šaštína za účasti slovenského arcibiskupa Sokola.

Výsledkem tohoto mezinárodního setkání je radostné zjištění, kolik důležitých prvků mládí ze všech zúčastněných zemí spojuje.

Vzniklo zde mnoho nových, hlu-

bokých přátelských svazků a díky účasti švýcarské i ukrajinské delegace se podařilo vytvořit základy nového mostu mezi východem a západem. Myslím, že na takovéto mosty už všichni dlouho čekáme.

Petr Melichar

SVĚDECTVÍ MLADÝCH ÚČASTNÍKŮ SETKÁNÍ:

Co vás na tomto setkání nejvíce oslovuje?

Eva Bednárová: Líbí se mi, že jsme tu různé národy a i přes jazykové bariéry cítím blízkost s nimi, že často stačí hovořit méně slovy a více srdcem a lidé si dobře rozumí.

Děvče z Rumunska: Na tomto setkání jsem si ověřila a potvrdila, že my, křesťané, dlužíme světu jedinečný obraz Boha, je třeba jej konečně vynést na světlo a ukázat všem.

Výzva k naději

Druhou oblastí, která znamená výzvu pro kněze - a pro všechny křesťany - je naděje. Kněz je povolán k tomu, aby byl mužem naděje. Náš Svatý otec připomíná ustavičně duchovním i laikům, aby ve světě, v němž je každodenně bořena naděje, byli znamením a symbolem skutečné naděje. Lidé, kteří ztratil zřetel na Boha, vkládají svou naději do vlád, do finančního zajištění a do jiných lidí.

Jediná jistota a jediná naděje přichází skrze Ježíše. Říkám kněžím, že je pro nás dobré dívat se na Marii a zamýšlet se, jaké nároky byly na tuto židovskou ženu kladený. Maria přijala Gabrielova nádherná slova, že její dítě bude Synem Nejvyššího. Toto vznešené poselství ji hluboce došlo, a přece musela spoluprožívat srdcevrvoucí protiklady Ježíšovy životní cesty. Její Syn se narodil ve stáji, ve dvanácti letech se ztratil, byl zavržen vlastním lidem, zacházeli s ním jako se zločincem, zbili jej, poplivali, ukřižovali a obdařili výsměchem. A přes to všechno nesla ve svém srdci slova Božího posla. Zůstala pevná ve své naději, a to právě tehdy, když se zdálo, že všechna naděje je k smíchu.

Stejně jako Maria přijímá kněz při ordinaci zasvěcení. Stejně jako Maria musí očekávat protiklady. Stejně jako Maria je povolán k naději, i když se zdá, že naděje je k smíchu.

Stejně jako víra přichází i naděje skrze modlitbu. Je to důležité, abychom víru, naději a lásku chápali jako výhonky, které vyrůstají z Vinného kmene.

Jedna moje přítelkyně, jejíž manžel byl na smrtelné posteli, měla setkání s knězem, které ji krutě rozčarovalo. Jak přítelkyně Zuzana, tak její muž měli silnou víru a byli si jisti, že Ježíš jej uzdraví.

Nemocniční kaplan věděl, že muž je v posledním tažení, a navštívil jej. Ke svému překvapení zjistil, že umírající je plný naděje, že Ježíš jej uzdraví. Pravděpodobně tento kněz nevěřil, že zázraky se dějí. Řekl muži, aby se připravil na smrt, a k tomu poznamenal, že uzdravení už není vůbec možné. Slova kněze zmařila všechny naděje a měla za následek, že muž upadl do bezvědomí. Lékař poslal pro Zuzanu. Po dlouhých hodinách, které Zuzana trávila v čekárně, přišel za ní kněz. Poprosila jej: Otče, modlete se za mého muže. Leží v bezvědomí. Proste Ježíše, aby jej uzdravil.“

Kněz jí odpověděl: „Byl jsem před tím u vašeho muže a řekl jsem mu, že musí zemřít, varoval jsem jej před zbytečnými nadějemi.“

Zuzana poznala, že to byla chyba tohoto kněze, která přivedla jejího muže do takového stavu.

Řekla knězi toto: „Vy se nemusíte starat o to, jestli můj muž a já jsme schopni přijmout Boží vůli. My víme, že musíme zemřít, když nás Bůh zavolá. Ale já si, otče, myslím, že vy nejste povolán k tomu, abyste jako kněz říkal lidem, čeho je Ježíš schopen a čeho ne, a abyste tak lidem bral jejich naději. Modlím se, aby to, co se dnes stalo, se již nikdy neopakovalo jen proto, že máte tak malou důvěru.“

Manžel po několika dnech umřel. Nikdy už to knězi nevyčítala. Chápana, že kněz se snažil, aby ji i jejího manžela uchránil před zklamáním.

My všichni musíme chránit druhé před falešnými nadějemi. Falešné naděje můžeme v druhých vyvolávat, když poukazujeme na své vlastní zkušenosti, ale nikdy nemůžeme vzbuzovat falešné naděje, když poukazujeme na Ježíše a vysvětlujeme jasně, co všechno může Ježíš pro člověka vykonat.

Vysvětluji kněžím, že ani tváří v tvář beznadějným situacím se nemusí cítit zaskočení. Evangelium ve své nejhlubší podstatě má moc přinášet naději. Je to moc Božího slova.

I mimo svá kázání povzbuzuje kněz lidi svými slovy naplněnými vírou a nadějí, aby se obrátili k Bohu. Poskytuje jim naději, tu naději, kterou měla Maria i uprostřed nejhlubších temnot.

Výzva k lásce

Konečně musí být kněz mužem lásky. Největší přikázání, které dal Ježíš svým učedníkům a které mají zachovávat, je, že musíme milovat. Cesta, jak dozrát ke svatosti, spočívá v tom, že rosteme v lásce k Bohu i k našim bližním.

To je také výzva pro dnešního kněze. Je povolán k tomu, aby radikálním způsobem odzradloval Krista. Nazýváme jej „mužem Kristovým“. Musí zobrazovat Krista v jeho lásce, v jeho opatrnosti, v jeho síle a v jeho chápání. Je to velmi obtížné povolání. Je nemožné, pokud se o ně kněz pokouší jen vlastními silami, ale není nemožné, když zůstane ve společenství s Kristem a když sám je mužem modlitby. Kněz je povolán

Bohem a Bůh jej uschopňuje k životu v lásce.

Je zásadní věcí uvážit, jakým způsobem oba dva, laik a kněz, se v celkovém horizontu lásky dívají v dnešním světě na kněžství. Já sama bych nejraději viděla kněze jako muže lásky v pojmech jednoty, zdrženlivosti, otcovství a společenství.

Jednota, za kterou se Ježíš modlil, je podstatným vztahem mezi kněžím a biskupy. Dábel vyhledává nekonečně rafinované cesty, aby kněze rozdělil. Živí ducha konkurence místo ducha vzájemné podpory a ducha izolace místo bratrského společenství.

Papež Jan Pavel II. napsal ve svém prvním pastýřském listu 1979 kněžím a biskupům: „Láska ke Kristu a k církvi ať nás spojuje. Jednou z nejnáléhavějších potřeb církve je, aby se kněží navzájem milovali, podporovali, povzbuzovali a jeden za druhého se modlili.“

Při duchovních obnovách pro kněze je vždy prosím, aby probouzeli v sobě silné vědomí lásky a bratrství. Když hovořím o lásce, nemluvím o tom, abychom používali přátelská slova. Mluvím o tom, aby byli bratry těm, kteří potřebují bratra, a aby jim říkali: „Nedělej to, co by se ti chtělo!“, nebo „Dělej to, co bys měl dělat!“

Vzpomínám si, jednou v Severním Irsku jsem hovořila ke skupině duchovních. Jeden z nich vyprávěl, že ztratil veškerou odvahu. Přišel právě z pohřbu dítěte, které se stalo obětí násilného činu. Cítil se zcela rozerván mezi přáním být na jedné straně služebníkem evangelia a výzvou jeho krajanů, aby se stal politickým vůdcem na straně druhé.

V jeho velkém dilematu se shromáždili jeho kněžští bratři, modlili se s ním a povzbudili jej, aby dělal to, co chápe jako svou povinnost. Jejich láska a podpora obnovila jeho síly.

V každé diecézi, kde jsou kněží a biskup společně spojeni, rozvíjí se v laicích snáze pocit, že jsou katolíky. A tím se posiluje mohutný katolický, křesťanský hlas ve světské společnosti. Takováto jednota je rovněž ztělesněním biblického charakteru církve: „Hleďte, jak se tito křesťané navzájem milují!“

*Z knihy Briege MacKennové:
„Wunder geschehen, wirklich“
zpracoval Lubomír Štula*

O MARIÁNSKÝCH ZJEVENÍCH

Dialog o P. Marii mezi velkým francouzským teologem a nejznámějším italským katolickým publicistou.

Abbé René Laurentin (77 let) je považován za největšího žijícího „mariologa“: napsal 144 knih, mezi nimi historickou studii o zjeveních v Lourdech ve 20 dílech, z nichž 7 tvoří pouze dokumentace. Vittorio Messori (54 let) je autorem snad největších náboženských bestsellerů: od „Hypotéz o Ježíšovi“ vyd. 1976 až po „Překročit práh naděje“, kde kladl otázky Janu Pavlu II. Setkání mezi Laurentinem a Messorim uskutečněné v klášteře La Solitude nedaleko Paříže bylo mimo jiné příležitostí k dialogu o P. Marii, o níž se v Itálii poslední dobou hodně mluví: vzhledem k událostem v Civitavecchia (kam byl právě Laurentin povolán, aby se v teologické komisi ustanovené místním biskupem vyjádřil o pravosti jevu „plačící“ sošky P. Marie, k němuž tam nedávno došlo), ale také vzhledem ke dvěma válkám: v bývalé Jugoslávii a ve Rwandě; tragédiím, které byly dávno před tím (1981 a 1982) podle sdělení vizionářů v Medjugorji a Kibeho předpovězeny P. Marií. Rozhovor byl uveřejněn v týdenní příloze jednoho z nejčtenějších italských deníků Corriére della sera.

Messori: Začneme od Medjugorje. Matka Boží řekla, že je třeba se modlit a postit, aby se zabránilo válce. Konaly se modlitby i posty, ale válka začala stejně.

Laurentin: Nedovolím si interpretovat vůli Boží. Ale myslím kupříkladu na skutečnost, že záhřebský biskup je příznivě nakloněn k tomu, uznat autenticitu oněch zjevení, zatímco mostarský biskup je proti. Záhřeb je netknutý. Mostar je zničen bombardováním. A záhřebský arcibiskup mi řekl: „Církev bývalé Jugoslávie nenasledovala rady Matky Boží.“

Messori: Jsi stále nakloněn věřit vizionářům z Medjugorje.

Laurentin: Ano, nezměnil jsem názor.

Messori: A co si myslíš o Kibeho ve Rwandě?

Laurentin: I tady začalo všechno mnohem dříve nežli válka. První zjevení je datováno 19. srpna 1982. Vidoucí řekli, že Matka Boží je smutná, a že plakala, jako v Civitavecchia. Zjevení trvalo osm hodin, vidoucí uzřeli hrůzné obrazy, řeku krve, masakry, opuštěné mrtvoly, hlavy oddělené od těl... Všechny tyto věci pak vyprávěli jedenáct nebo dvanáct let před tím, nežli se uskutečnily. A vidoucí sami při těchto masakrech zahynuli...

Messori: Strávil jsi půl století zkoumáním událostí v Lourdech. Nikdy jsi neměl pochybnosti?

Laurentin: Klád jsem si otázky, problémy jako univerzitní historik, nevycházel jsem ze žádného předsudku, ani pozitivního, ani negativního. Ale dnes ani v nejmenším neváhám říci, že v Lourdech se Maria opravdu ukázala. Ne náhodou byla r. 1933 Bernadetta Soubirousová prohlášena světicí Církve.

Messori: Čím to je, že se mariánská zjevení v posledních stoletích zintenzivňují? Jakoby se Maria rozhodla objevovat se teprve až od určité doby.

Laurentin: Není tomu tak docela. První zaznamenané zjevení se přihodilo Řehořovi Taumaturgo ve třetím století. Potom byla ještě další, i ve středověku, ale tehdy bylo zakázáno mluvit o těchto zjeveních pod trestem exkomunikace. První zjevení Matky Boží v období novověku se uskutečnilo v Guadalupe, v Mexiku roku 1931: byla to událost mimořádného historického významu, protože „Morenita“ (španělský výraz pro P. Marii) se ukázala nikoli španělským katolíkům, ale indiánům, kteří měli jiné kultury; a toto zjevení bylo počátkem obrácení Latinské Ameriky.

Messori: A čím to je, že tolik zjevení bylo po roku 1800 právě ve Francii? Začalo to oním v Rue du Bac v Paříži, potom v La Salette na horských hřebenech u Grenoble v roce 1846, dále v Lourdech 1846 a Pontmain r. 1871. Lze snad z toho, že se takovéto privilegium dostalo právě Francii minulého století, vyrozumět něco více z plánů Boží Prozřetelnosti?

Laurentin: Církev ve Francii byla traumatizována pronásledováními, jež na ni dolehly po Revoluci. Rue du Bac bylo okamžikem znovuzrozené naděje. Při zjevení sestře Kateřině Labouré (jež se později stane svatou podobně jako Bernadetta) Maria přikázala, aby byla vyrobená a šířena tzv. „zázračná medailka“ a k této události se váží mnohá povolání, mnohá obrácení, zrodila se mnohá společenství modlitby. Francie byla v té době velmi „pohostinná“. Dnes tomu tak už není. Převládá zde - našim přičiněním - duch racionalismu, který teď poznamenává celou naši kulturu.

Messori: Proč Matka Boží, chce-li nám něco sdělit, nezvolí nějaký zřejmější způsob, který by byl pro všechny neoddiskutovatelný?

Laurentin: Protože komunikace mezi Bohem a lidmi je vždycky tajemstvím, dochází k ní vždy v určitém šerosvitu.

Messori: „Skrytý Bůh“, jak o něm mluvil Pascal?

Laurentin: Ano. Zjevení procházejí skrze psychologii dotyčného jedince. Vidoucí vidí a cítí věci, které ostatní ani nevidí ani necítí.

Messori: Byly však případy, jako např. ve Fatimě, kde tzv. „víření slunce“ zaznamenalo 70 tisíc osob a bylo dokonce filmováno.

Laurentin: Ano, ale i to je tajemná skutečnost, protože „vířící slunce“ bylo spatřeno pouze v rozsahu několika desítek kilometrů kolem Fatimy, nikoli na celé Zemi. I v Medjugorje došlo k podobným jevům. Mnozí viděli (a existují také video-záznamy), jak se kříž na vrcholu Křiževace proměnil a přijal podobu P. Marie. Je možné činit různé hypotézy, ale racionalista najde vždycky nějakou námitku. Je obtížné dokázat nadpřirozenou skutečnost.

Messori: Ty jsi nikdy nebyl svědkem, tam v Bosně-Hercegovině, nějakého nevysvětlitelného jevu?

Laurentin: Ne, nikdy.

Messori: Ani já ne, s výjimkou toho, který ti je jistě znám. Víš dobře, že v Medjugorje docházelo ke „zjevením“, ať už byly pravé či ne, v sakristii kostela. Ano, jednou večer jsem byl i já v této sakristii a mohu dosvědčit, že jako vždycky, když začalo zjevení, stovky vrabců zničehonic umklo, aby ihned potom, co se zjevení skončilo, začali zase zpívat. Ale mít zjevení je věc zcela odlišná... Zdá se, že strategie Matky Boží spočívá v tom, neukázat se nikdy novinářům a profesorům, ne?

Laurentin: Myslím, že osoby příliš racionální se nehodí pro zkušenosti tohoto druhu. Jde o komunikaci intuitivní, osobní... A ta nemá fyzikálně zřejmou podobu, nýbrž nese v sobě určitý duchovní jemnocit.

Messori: V poslední době je velmi řídké, že by Církev uznala nadpřirozená fakta. Říkáš, že Bernadette by se dnes nevěřilo...

Laurentin: Církev vyžaduje především to, aby se prokázalo, že se nejedná o úchylku víry nebo nepoctivost ze strany vidoucích. Pokud se o nic takového nejedná a „ovoce“ je dobré, pak Církev raději do věci nezasahuje a omezuje se na to, že zde střeží náboženský kult.

Messori: Ale copak není zarážející, že se po 15 letech Řím ještě nevyšloval o Medjugorje? Že ještě neřekl ani ano, ani ne? V případě Lurd stačily na rozhodnutí necelé čtyři roky.

Laurentin: Nyní převažuje rozvážnost. Připomíná se, že Kristus řekl: „Blažení, kteří uvěřili a neviděli.“ Vidění je pro víru druhotné. A víra není nějakým „viděním“.

Messori: Ano, ale Ježíš, právě v okamžiku, kdy říkal tyto věci, se nechal spatřit zmrtvýchvstalý! Naše víra se nezakládá na myšlení, ale na konkrétním faktu, na zkušenosti, na zážitku jídla a pití spolu se Vzkříšeným.

Laurentin: To je pravda, ale Ježíš by byl raději, kdyby Tomáš uvěřil, aniž by jej viděl a aniž by se jej byl dotknul. Evangelista, když vypráví tuto událost, chce říci: když uvěříte, budete blaženější než apoštolové. Jistě, „znamení“ mají velký význam. Církevní Otcové říkali: per visibilia ad invisibilia, od viditelných věcí k Bohu, který je neviditelný. Ale tento přechod od viditelného k neviditelnému je velmi komplexní, vliv Boží je tajemný, meze vidoucího rovněž.

Z tohoto důvodu není rozlišování snadné.

Messori: Bernadeta si vícekrát stěžovala na to, jakým způsobem zobrazili Matku Boží. Vždycky říkala, že socha, která je vystavena v Massabiellské jeskyni, se málo podobná „té“, která se jí ukázala. Ale dodávala, že ji nedokáže popsat přesně... V každém zjevení je Mariin vzhled popisován podobně a současně odlišně. Jak vypadá Maria doopravdy?

Laurentin: Nemůžeme si to představit, protože přebývá v jiné dimenzi, v dimenzi věčnosti. Proto Bernadetta nemohla popsat lidským slovy to, co viděla.

Messori: Ale proč je vzhled P. Marie popisován vidoucími odlišně v závislosti na tom, kde se zjevuje? Jinými slovy: Je P. Maria v nebi oděna stejně tak jako v Guadalupe nebo jako v Lurdech; či jako v La Salette; ve Fatimě anebo jako v Medjugorje? Jaký je její „šatník“?

Laurentin: Ó, neexistuje žádný „šatník“, ale určité přizpůsobení se vidoucím ze strany P. Marie jejich kultuře, jejich tradici a jejich době. Jsem si jist, že Bernadeta opravdu „viděla“ Marii v bílém plášti s modrým pásem a dvěma růžemi u nohou, stejně tak jako že v Medjugorje se chlapci mohli Matky Boží opravdu dotknout.

Messori: Dotknout? V Medjugorje se jí mohli „dotknout“?

Laurentin: Ano, dotkli se Mariina těla.

Messori: A jaké bylo? Bylo to tělo „hmotné“, „fyzické“?

Laurentin: Ano, ano, říkali, že měli dojem, že se dotknuli opravdu něčeho velmi „živého“, něčeho, co vyzařovalo obrovskou energii. I když i zde pouhý popis neumožňuje pochopit všechno.

Messori: Poslyš, moje další otázka se může zdát absurdní. Podle víry jsou již dvě těla vzkříšena. Tělo Ježíšovo a Mariino. Kde jsou ta těla? Kde si je můžeme představit?

Laurentin: Ne v našem prostoru, ne v našich třech dimenzích ani ve čtyřech ne, počítáme-li i čas. Žijí v Bohu, ve věčnosti. Kde? Jak? Nemohu si o tom učinit představu, nemohu pochopit dimenzi, v níž jsem nikdy nebyl.

Messori: Zasvětil jsi padesát let studii tomu, aby jsi ukázal Bernadettinu upřímnost a evangelní ctinost. Co jí řekneš, až ji uvidíš?

Laurentin: Nemyslím, že bude třeba mnoho slov, bude stačit jenom se dívat. Bude to kontemplace. Potom však - doufám - se obejmeme a budeme se štěstím smát.

Přeložil Milan Glaser S. J.

SVATÁ ZDISLAVA V KŘIVÉM ZRCADLE

Při slavnosti svatořečení paní Zdislavy Janem Pavlem II. v Olo-mouci dne 21. 5. 1995 byla prodávána „Zdislava - Paní čistého života“. (Vyd. InFoC Praha, s.r.o.). Mnoho věřících, kteří si tuto knihu koupili, je zmateno, jiní nás na ni upozorňují jako na zlomyslný kousek, který má mj. také podrýt víru v autoritu papeže a ještě na tom vydělat. Požádali jsme proto ThDr. Jiřího Bahounka O.P. o posudek.

Autoři Pavel Sýkora a Zdeněk Ferbar vyslovují v záhlaví poděkování T. Edelovi, G. Ivanovovi a R. Dubanskému za pomoc při sběru historického materiálu, na jehož půdorysu tato novela vznikla. Navzdory známým historickým dokladům předkládají autoři veřejnosti zcela na hlavu postavený obraz sv. Zdislavy a jejího manžela Havla. Tvrdí, že paní Siby-la spolu s manželem Přibyslavem odvedli mladičkou dceru Zdislavu do Prahy, aby mohla vstoupit do klášte-

ra Na Františku. Mladičká Zdislava se prý na to velmi těšila. Jejich zá-měry však zkržil král Václav. Měl prý nařídít, aby rodiče dali Zdislavu raději za manželku panu Havlovi. Přibyslav se prý tomuto královu rozhodnutí hned podřídil, zatímco Sibyla namítala: „Naše Zdislava je zaslíbena Bohu. Ne nějakému Havlovi. A já to nedovolím!“ (s.30). A jak se na to tvářila podle těchto hvězdopravců samotná Zdislava? „Pro rány Boží, proč? Já nechci. Rozumíte? Nechci!“ (s.32). „Nesmím. Bůh by mi to nikdy neodpustil.“ (s.36-37).

Současně s překrucováním dějinných dokladů o životě sv. Zdislavy je zde vnucována čtenáři falešná domněnka, jakoby Církev měla ve větší vážnosti stav Bohu zasvěceného panenství než stav manželský, což neodpovídá pravdě. Autoři dále píší: „Co jí na to mohli a měli pan Přibyslav s paní Sibylou odpovědět... Jejich dcera v loži nějakého neurvalého surovce, ještě navíc nechvalně

proslaveného sklony k nemírnému pití a dalším neřestem... Havel, pro-třelý kdekou krčmou a hamejzem...“ (s.47).

A jak se na to podle P. Sýkory & spol. dívala sv. Anežka Česká? „Na to byla příliš hrdá, aby přiznala, že ona sama se vlastně stala řeholnicí pouze proto, že zůstala na ocet.“ (s.37). (Takové sprostoty se neodvážili ani soudruzi-“historici“ v padesátých letech.).

Sv. Anežka se ostatně prý „dostala na zcestí“(!), a to „z nezměrné přichylnosti k františkánům a klariskám; ve své pýše dokonce zatoužila po založení svého vlastního, českého řádu.“ (s.83).

Sv. Zdislava podle P. Sýkory a ostatních výtečníků nakonec prý podlelehla tlaku okolí a provdala se za pana Havla. Jak to vypadalo po svatbě? „Jakoby si byli opět zcela cizí. Snad ještě cizejší než na té nevydařené svatbě.“ (s.65).

Na dalších stránkách vykresluji ↗

◉ místo sv. Zdislavy podobu jakési hysterické ženské, před kterou dlužno se mít na pozoru, chránit před ní pana Havla, a podřídit ji jako nezodpovědnou osobu nějakému dohledu: „Ona prý slychává hlas Boží ve svém srdci“, žaloval na ni kaplan papežskému legátovi... „Právě toho jsem se trochu obával“, pokýval hlavou Albert Beheim, „toho, že její vroucí zbožnost a hluboká mravní čistota paní Zdislavu nakonec dovedou až na samotný práh kacířství.“ (s.61). „Tvým úkolem bude na ni dozírat...“ (s.62).

Pokud jde o celkové dějinné pozadí tehdejších mocenských a vojenských zápasů ve střední Evropě, autoři je očividně zkreslují ve smyslu otevřeně proticírkevním a protipapežským. Všechny tyto procesy popisují jako vyvolávané katolickým duchovenstvem: „Vítězem celé téhle války o českou kartu nakonec bude on (papežský legát) a společně s ním ti, jejichž zájmy a práva tu zastupuje a hájí. Římští papežové ve jménu Boha všemohoucího a jediné pravé a vyvolené církve Kristovy.“ (s.77). „Mezitím papežský legát příčinlivě pokračoval ve své snaze rozdrtit mezi mlýnskými kameny císařství a papežských zájmů sílu a dosavadní jednotu Českého království.“ (s.82). „V papežském paláci v Římě... to působilo dojmem místa, kde se v rukou ctížádostivých církevních hodnostářů sbíhaly nitky sloužící k triumfálnímu a triumfalistickému ovládnutí celého světa...“ (s.84).

Dokonce i sama zpověď sv. Zdislavy byla podle těchto pisálků prý zne-

užívána duchovenstvem k politicko-mocenským zájmům: „Turnovský kaplan se ani sebenepatrněji nezajímal o její případné hříchy. Kaplana Bedřicha totiž mnohem více zajímalo cosi úplně jiného...“ (s.83). Turnovský kaplan prý měl docela jinou víru než paní Zdislava: „Zdislava na to neřekla nic, jsouc si dobře vědoma, že svého kaplana nejspíš už nikdy nepředělá, neboť jeho víra je zcela jiná nežli ta její.“ (s.94-95).

Uprostřed těchto údajných intrik katolického duchovenstva, jehož byla prý paní Zdislava častým svědkem, drze vkládají autoři sv. Zdislavě do úst slova, jimiž jednou kárá turnovského kaplana (s.118) a podruhé dokonce opovážlivě napadá papežského legáta: „Nevědět, že jsi vyslancem samotného Svatého Otce, myslela bych, že mám v tobě co do činění s Jidášem Iskariotským.“ (s.137).

Když se pak údajně papežské intriky podařily a mladý Přemysl se postavil proti svému otci-králi, hrozila občanská válka. Tehdy, v rozporu s dějinnou skutečností, v níž sehrála rozhodující roli sv. Anežka, diplomaticky dosahující smíru otce se synem a odvracející občanskou válku, Sýkora a spol. tvrdí, že nikoli sv. Anežka (s.146), nýbrž právě sv. Zdislava se vypravila za Přemyslem, aby mu prý domluvila a urovnala spor (s.147,155).

Papežský legát se zatím raduje, že se podařily jeho intriky, z nichž vychází české království rozpolcené a oslabené (s.156). Působnost paní Zdislavy podle původců tohoto hano-pisu vrcholila modlitbou nešťastné Zdislavy za raněného manžela Havla:

„Ježíši Kriste, ty jsi Syn Boží... Jsem hříšná a porušila jsem své slovo. Tobě jsem se zaslíbila a od dětství jsem toužila stát se tvou nevěstou. Teď jsem však jeho ženou a matkou jeho dětí. Jeho vina to ale není. On ti mou lásku neodludil. On jenom stejně jako já uposlechl příkazů krále a podřídil se vůli rodičů... Má-li už být můj hřích zpronevěry potrestán smrtí, vezmi si můj život. Bez protestu se ho vzdám...“ (s.152). To se zanedlouho stane, zatímco rytíř Havel žije dál...

Zdislava zde tedy nakonec umírá jako nešťastná, tragická postava. Nejde však o žádnou tragédii. Všechno je zde jen trapná konstrukce, hodná mýdlové operetky.

Nabízí se otázka: Proč se pachatelé tohoto díla „Zdislava - Paní čistého života“ dopouštějí takového zjevně lživého překrucování dějinných skutečností? Nejde o náhodné ojedinělé omyly. Historie znaly čtenář v tom vidí cílevědomé úsilí pošpinit sv. Zdislavu, rytíře Havla, sv. Anežku Českou a celou církev. Proč? Je to nedostatečnost autorů v oblasti historie? Či zlomyslnost a případně závislost na penězích nepřátel Krista a jeho Církve? Pochybovat o svatosti paní Zdislavy poté, co Jan Pavel II. vyhlásil paní svatého života za svatou, znamená odporovat poznané pravdě, a to se původci může vrátit jako bumerang.

Svatá Zdislavo, oroduj za nás a za naše rodiny.

P. Tomáš Bahounek OP

VATIKÁN A ŽIDÉ

Vatikán a pronásledování Židů nacistickým režimem v Německu v letech 1933 - 1945 a v Evropě.

V Katolickém týdeníku č. 19 jsem četl článek s nadpisem IZRAEL, kde je uveřejněna ostrá diskuze, kterou vyvolal příjezd Jeana Marie Lustigera do Tel Avivu na konferenci zástupců různých církví, věnovanou tématu: „Proč Bůh mlčel k vraždění za druhé světové války...“ Podle uvedeného článku nynější izraelský ministr školství a kultury Amnon Rubinstein mluví o pasivitě katolické církve či lépe o tak zvaném mlčení k obětem stíhaným Hitlerem.

Poněvadž však od druhé světové války uplynulo už 50 let a od nástupu Hitlera k moci 62 let, je dobré si připomenout některá fakta z této doby, která odporují tvrzení izraelského pana ministra, a připomenout je zvláště mladé a mladší generaci: ani zdaleka nemohla být o těchto faktech informová-

na, zvláště v zemích, kde vládl ateistický režim a kde úmyslně byly zatajovány a zkreslovány vztahy katolické Církve a jejich veřejných představitelů k těm, kteří potřebovali nezbytnou pomoc proti nacistickému režimu, který měl na svědomí životy miliony nevinných lidí. Pokusím se proto co nejstručněji uveřejnit aspoň některá fakta, doložená literaturou, která nám byla všeobecně známá v době nástupu Hitlera k moci, dále během druhé světové války a v letech těsně po jejím skončení, t.j. v době před nástupem komunismu u nás, kdy ještě byla v našich zemích svoboda tisku.

Když v Německu po nástupu Hitlera k moci v letech 1933-34 hořely synagogy a milion Židů byl vyhnán z veřejného života do ghett, mlčel celý západní svět a mlčela k tomu i tehdejší Společnost národů. Žádný oficiální protest, žádná diplomatická akce. Nic. Žádná

vláda nezvedla svůj hlas k hájení lidských práv. Byla to „vnitrostátní německá záležitost“. Pouze jediný hlas se ozval. Ano, byl to hlas slabý, protože za ním vojensky stála pouze ubohá setnina švýcarské gardy! Papež Pius XI. posílá německé vládě protestní nótu a současně vydává encykliku „Mit brennender Sorge.“ Těch protestních nóť poslal tento papež postupně 55! Na žádnou z nich nepřišla odpověď.

V březnu 1939 nikdo už nepochyboval o tom, že brzy dojde k válce. Tehdy na místo zemřelého Pia XI. zvolili kardinálové za papeže kardinála Pacelliho. Přijal jméno Pius XII. On sám jako mladý papežský nuncius působil v letech 1917 - 1929 v Německu, zamiloval si je a vážil si ho. Proto nemohl mít žádné sympatie k novému režimu. Za dobu svého působení v Německu měl Pacelli 44 veřejných projevů, z nichž 40 z nich obsahovalo odsouzení tehdy vznikajícího naci-

onálního socialismu a Hitlerova učením. Ve světovém tisku se tehdy objevovaly nadpisy tištěné palcovým písmem. „Pacelli bičuje rasismus“. Papežský legát pranýřuje nacismus, atd. Bylo to v době ještě před jeho zvolením za papeže a německý i italský fašistický tisk proto rozvinul velkou kampaň, aby Pacelli nebyl zvolen papežem. Hitlerův časopis „Das Reich“ napsal v únoru 1939: „Pius XI. war Halbjud, denn seine Mutter war eine holländische Jüdin, aber Kardinal Pacelli ist Volljude...“ (Pius XI. byl polovičním Židem, protože jeho matka byla holandskou Židovkou, ale kardinál Pacelli je celý Žid...)

Francouzský komunistický deník L' Humanité napsal tehdy o Pacellim: „Pius XII. je papež, který je protivníkem rasismu, přítelem svobody a lidské důstojnosti.“

Uvedené citáty z obou časopisů uvádí sovětský autor I. R. Grigulevič ve své knize: „Papstvo vek XX“, vydalo nakladatelství Politizdat, Moskva 1978. Tentýž autor v této knize však vyslovuje svůj názor, že tento papež přes svůj vyhraněný postoj zachránil jen málo odpůrců nacismu. Toto tvrzení však nepovažují za objektivní, protože uváděných 850.000 zachráněných Židů je sice nevelká část z celkového počtu obětí holokaustu, ale na druhé straně musíme uznat, že těch 850.000 osob, které zachránil nepatrný „stát“ Vatikán, je nesmírně mnoho. Protože je statisticky zjištěné, že tolik obětí se nepodařilo zachránit všem státům dohromady včetně Velmocí!!! Albert Einstein řekl koncem roku 1940: „**Jen katolická církev protestovala proti útokům Hitlera na svobodu. Až dosud jsem se o církev nezajímal. Dnes však pocítuji velký obdiv pro církev, která jediná měla odvahu bojovat za duchovní pravdu a mravní svobodu.**“ Papežský nuncius v Berlíně Msgre Orsenigo se dostal k Hitlerovi až do Berchtesgadenu. Jakmile začal hovořit o Židech, vstal Hitler od stolu, obrátil se k nunciiovi zády, šel k oknu a bubnoval si prsty na sklo. Pak se obrátil k malému stolků, kde stála sklenice s vodou, vzal ji a se vztekem jí mrštil o zem. Nuncius v tom viděl ukončení audience a odešel. Když německý vyslanec Weizsäcker vyřizoval papeži Hitlerovo pozvání do Německa, vyměnila papežská garda středověké halapartny za automatické pistole. Papež do Německa nejel. Zato přijal patronát nad koncertem polského pianisty Mieczysława Horzovského, jehož výnos byl určen na pomoc polským válečným obětem, a odmítl se zúčastnit zvláštního koncertu berlínské opery, byť ho

k tomu přemlouval Hitlerův vyslanec u Quirinálu. Byla to léčka, při které měl být Pius XII. internován v Německu. Konkrétní důkazy o tom přinesl italský časopis Oggi ze dne 19. 9. 1963. Papež měl být internován v jednom klášteře poblíž Wartburgu. Podle tajného oběžníku Martina Bormana všem župním vedoucím /gauleitřum/ měl mít po vítězné válce každý stát svého papeže. Podle jeho vyjádření: „Die christlich-jüdische Pest wird wohl jetzt ihrem Ende entgegengehen.“ (Křesťansko-židovský mor od nynějška půjde vstříc svému konci.) Vatikán měl být zabrán německou armádou údajně k papežově ochraně. Měla jí být Hitlerova osobní rota „Adolf Hitler“. Jeden německý důstojník prý tehdy poznamenal: „**Nun ist der Papst dem Himmler naeher als dem Himmel!**“ (Nyní je papež blíže Himmlerovi než nebi.)

Únos papeže, který se chvála Bohu neuskutečnil, si nevymyslili jako novinku vládcové „Třetí říše“. Předešel je už Napoleon I., který unesl a věznil Pia VII.

V Německu byla persekuce Židů i jiných národnostních menšin a odpůrců nacismu větší než v evropských okupovaných státech, závislých na Třetí říši, a odpor proti nacismu byl krutě trestán především v Německu. Nacisté zatýkali kněze, když vyzývali své věřící, aby se modlili za židovské spoluobčany. Jeden kněz byl ihned popraven, když poskytl přístřeší asi 100 židovským dětem. Probošt Lichtenberg (Berlín) se však neváhal modlit veřejně za deportované Židy a tři Židy ukrýval. Byl pochopitelně zatčen a zemřel cestou do Dachau. Mladý kněz Don Aldo ukrýval po 7 měsících v márnici venkovského kostela židovskou rodinu. Když je Gestapo našlo, byli ihned zastřeleni, kněz byl zatčen a mučen, aby vyrazil další ukryté Židy. Dříve, než ho Němci donutili, aby si mimo hřbitov vykopal svůj vlastní hrob, stačil napsat do svého breviáře: „**Umírám spokojen, s vyprahlými rty a opuštěn, ale v pokoji Božím.**“

Myslím, že o těchto a mnoho jiných mučednících z nacistického Německa mladá generace už nic neví.

Nyní přejdu do Francie: Jeden pařížský kněz měl v srpnu 1942 v přeplněném kostele lakonické kázání v době, kdy Gestapo honilo Židy po městě: „**Tázete se mne, jak se má chovat katolík? Moje kázání je krátké. Víím, že mne mohou odvézt do koncentračního tábora, ale já mám povinnost říci ještě jednou: Papež Pius XI. odsoudil rasismus. Amen.**“

Francouzské úřady dávaly Židům falešné dokumenty a pasy a záchrana Židů vedla v této zemi k úzké spolupráci mezi katolíky a protestanty.

V Holandsku už v roce 1934 pohrozila holandská církevní hierarchie nejtěžšími církevními tresty, kdo by se chtěli připojit k holandským nacistům.

Mnozí se dneska táží: odvážil by se Hitler uchopit v Německu moc, kdyby se tam tak rozhodně postavila církevní hierarchie protestantská společně s hierarchií katolickou?

Další osudy odpůrců nacismu v Holandsku: Když bylo v Holandsku podle norimberských zákonů registrováno 150.000 Židů, protestovali ihned katoličtí biskupové u Seyss-Inquarta, říšského komisaře. Tento protest znamenal pravidelnou a obsažnou spolupráci s protestantskou holandskou církví ve společném boji proti nacismu. Tehdy byli zatčeni tři katoličtí kněží, šest trapistů, někteří další řeholníci (mezi nimi i karmelitánka Edita Steinová,) protože měli židovský původ. Při soudu v roce 1967 prohlásil dřívější příslušník SS dr. Vilém Herster doslova: „**To byla pomsta říšského komisaře Seyss-Inquarta za protesty Církve ve prospěch Židů.**“ V Holandsku bylo skutečně nejvíce protestů církevní hierarchie proti odvlékání Židů, ale také o to více procent Židů bylo odvečeno do táborů smrti oproti jiným zemím. Proto Pius XII. vyzval holandské představitele církve k větší obezřetnosti, zvláště když se doslechl o odvlékání a smrti významné vědecké pracovnice, karmelitánky doktorky Edith Steinové.

Belgický kardinál Josef Ernest zasahoval ve prospěch Židů od začátku. Zavolal si antverpského starostu a vyzval ho, aby nekolaboroval s nacisty; požádal katolické organizace, aby ukrývali Židy, děti i dospělé, a poskytl svoje bankovní konto Národní bance k dispozici židovskému pomocnému kombinátu.

Avšak nejvydatnějším pomocníkem Pia XII. při záchraně Židů byl vatikánský legát v Turecku **Msgre Angelo Roncalli, pozdější papež Jan XXIII.** Jeho postavení v neutrální zemi mu poskytovalo velké možnosti k organizování emigrace pronásledovaných. Židovské prameny uvádějí, že Církev v té době zachránila před jistou smrtí více než 860.000 Židů.

P. Milan Borovička

Dokončení v příštím čísle

NÁSLEDOVALI PŘÍKLAD KRISTA (3)

Další postavou v řadě nových svatých, které v neděli 7. května Sv. otec Jan Pavel II. povýšil k úctě oltáře, je **MARIA HELENA STOLLENWERKOVÁ**.

Narodila se 28. listopadu 1852 v malé vesnici Rollesbroichu v diecézi Aachen (Cáchy) v Německu. Byla pokřtěna následující den ve farním kostele v Simmerathu a dostala jméno Anna Helena. Již od dětství se cítila být povolána ke spolupráci na misijním díle Církve a s velkým nadšením čítávala oběžníky Papežského misijního díla Svatého Děťství; tak se v ní formovalo vlastní misionářské povolání.

Musela překonat dlouhou dobu čekání a hledání, protože v té době v Německu neexistovala komunita sester, která by posílala misionářky na misie. Avšak v roce 1882 se ve Steylu objevuje zakladatel Společnosti Božího Slova Arnold Janssen, který se věnuje misiím.

Když Arnold Janssen v roce 1889 založil Kongregaci Misijních sester Služebnic Ducha svatého, Helena společně s Hendrinou Stenmannsovou mu pomáhaly jako spoluzakladatelky. Cele se věnovala vnitřnímu i vnějšímu rozvoji kongregace. Řehol-

ní oděv spolu s řeholním jménem sestra Marie dostala 17. ledna 1892 a řeholní sliby složila 12. března 1894. Celá zapálená pro misijní dílo církve, připravovala mnohé mladé sestry pro misijní práci. V roce 1895 měla radost, že mohla poslat první sestry do

Argentiny a o dva roky později další do Toga.

Po delším vnitřním boji Helena poznala, že nyní Bůh po ní žádá, aby se po celý zbytek života věnovala misiím v kontemplaci a skrytě. 8. prosince 1898 se přestěhovala k Sestrám věčného klanění, které založil Arnold Janssen dva roky předtím. Avšak umírá 3. února 1900, ještě dříve, než stačila dokončit noviciát v této komunitě.

Helena Stollenwerková kromě velké lásky k eucharistickému Kristu se vyznačovala zvláštní úctou k Duchu svatému. V Něm viděla dynamickou sílu každé apoštolské činnosti a celý svůj život podřídila Jeho vedení.

V současné době Kongregace Misionářek Služebnic Ducha svatého má přibližně 4.000 členek, které žijí asi ve 400 komunitách na pěti kontinentech; Kongregace Sester Věčného klanění na třech kontinentech má 18 komunit se 430 členkami.

Ve všech těchto komunitách, které mají své kořeny ve Steylu, je živý duch Heleny Stollenwerkové.

Přeložil sj

MODLÍME SE SE SVATÝM OTCEM

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY na srpen 1995

Všeobecný:

Ať modlitba celé církve vyprosí mír a bratrství pro krajiny, kde řádí bratrovražedná válka.

Smrt je vždy nepochopitelná a často krutá. Při přepadnutí jedné banky v Sao Paolo - není to tak dávno - stála v řadě u přepážky mladá maminka s miminkem v náručí. V nastalém zmatku se malé dalo do pláče. Nejbližší bandita jí v rozrušení řekl, aby je uklidnila. Žpanikařila, mladý lupič též. Začal střílet. Jedna střela usmrtila matku i dítě. Později, když se žurnalista bez vztahu k citům - jak to novináři dělají - zeptal otce, „jak se cítil při té zprávě“, odpovídá mu mladý muž jen nesouviskými zvuky. Novinář se tedy zeptal dále, zda nenávidí vraha své ženy a svého dítěte. Odpověděl mu mírně, ale rozhodně: „V mém srdci není místo pro nenávisť.“

Letos, uprostřed roku 1995, denně umírají tisíce nevinných svědků bratrovražedných bojů nesmyslnou a zbytečnou smrtí. Připomeňme si jen: Bosna, Izrael, Srí Lanka, státy bývalého Sovětského svazu, Súdán, Somálsko, Peru, Angola, Afghánistán, Libérie, Guatemala, Burundi, Rwanda, Hercegovina, Čečensko, Chorvatsko atd., atd. Seznam by mohl být mnohem širší. A nevíme, kam se konflikt rozšíří.

Po každém zabitém zůstávají tucty příbuzných a přátel, kteří odcházejí s pocit smutku, hořkosti a pomsty. Je možné zaslechnout u těchto lidí slova: „V mém srdci není místa pro nenávisť?“

Války po sobě zanechávají desítky tisíc mrtvých a miliony utečenců. Kolik z nich by bylo schopno říci to také?

Předmětem našich modliteb má být to, aby se lidská srdce v tomto utrpení otevřela znovu Boží lásce. To je jediná cesta jak zarazit tato jatka. Zbavit lidstvo nenávisti není jen požadavkem přirozeného citu, nýbrž je to požadavek božský. Je to protiklad začarovaného kruhu, který svírá lidstvo ve spárech smrti, pomsty a válečného běsnění. A zdá se - a skuteč-

nost potvrzuje - že není v lidských silách tomu udělat konec. Připomeňme si jen modré přílby a OSN v bývalé Jugoslávii.

Není nejmenší pochyby, že mír a pokoj je nejnáléhavější potřebou našich dnů. A je povinností všech církví, všech náboženských skupin, všech věřících, aby se za to modlili.

Letos si lidstvo s velikou slávou připomínalo 50 let od skončení 2. světové války v našem století. Je to zároveň 50 let od založení Spojených národů. Nezní nám trochu jako ironie to, co čteme v zakládajícím prohlášení: My, lid spojených národů, jsme se rozhodli spojit své úsilí k tomu, abychom zachránili příští generace od pohromy války, znovu potvrdili svou víru v nezadatelná práva člověka, vytvořili podmínky pro zachování spravedlnosti, pomáhali sociálnímu pokroku, vytvářeli lepší podmínky pro život, vedli život ve vzájemné toleranci a pokojném soužití, spojili své síly za udržení míru a bezpečnosti?

Před 50 lety se to zdálo jako samozřejmost. Po zkušenosti 50 let nám to připadá jako utopie. Už z toho plyne, že tento cíl není dosažitelný jen lidskými silami. Proto je

➤ třeba obracet se za hranice přirozených sil a v modlitbě prosit o „ne-možné“.

Úmysl misijní:

At' se v čínské církvi posílí viditelné spojení se Sv. stolcem.

Sv. František Xaverský zemřel r. 1554 na prahu Číny jako oběť svého snu, totiž přivést tuto velkou zemi a její lid ke Kristu a Krista k nim. Zkušenost, získaná na jiných místech Asie, ho přesvědčila o velkém vlivu, který měla na ostatní národy Asie čínská kultura, jazyk a spiritualita. To ho přesvědčilo o síle charakteru čínského lidu. Cítil, že spojení bohatého dědictví jak církve, tak čínské kultury může být jen ku prospěchu oběma. Cítil také, že z této směsi víry a patriotismu může vzniknout mnoho dobrého i pro země jihovýchodní Asie a pro celý svět.

Po čtyřech a půl stoletích, kdy četné generace čínských křesťanů dokázaly svoji hodnotu, sen o silné a plodné přítomnosti čínského živlu v Kristově církvi znovu a znovu vybízí k modlitbě a práci. Neboť na asijském kontinentu je jen málo zemí, které by nebyly ovlivněny vzornou vírou a dynamickým duchem čínských katolíků.

Zbývá překonat ještě mnohé a vážné překážky, než Vatikán a čínská vláda dospějí k řešení, které bude zaručovat plnou náboženskou svobodu všem čínským katolíkům. Objevují se slibné náznaky, jako např. v září 1993 návštěva kardinála Etchegaraye a jeho jednání s oficiálními vysokými představiteli vlády a v listopadu téhož roku propuštění dvou biskupů z vězení.

Plodem modliteb je vnitřní životnost této církve. Modlitba je spojuje navzájem a s Kristem, který je jejich hlavou. At' jsou jakékoliv překážky na cestě spojení s náměstkem Kristovým, nic nemůže stát v cestě jejich vnitřnímu spojení s Kristem.

Úmysl národní:

Abyste prostředky hromadné komunikace sloužily porozumění mezi lidmi a hodnotné kultuře.

Cíl, který sledujeme, nás vede k tomu, abychom k jeho dosažení volili nejlepší cestu a prostředky. Cílem lidské společnosti i jednotlivců je co možná nejlepší naplnění všech potřeb člověka i společnosti. Cíl velmi vznešený a velmi vzdálený. Když budeme postupovat opačným směrem, můžeme tímto způsobem zjistit a odhalit pohnutky, které majitele masmédií vedou: zda jsou to peníze, ušlechtilost a dobro anebo i šíření zla a zcestných ideologií.

Masmédia, hlavně audiovizuální, narušují schopnost dnešního člověka

vyrovnávat se se skutečností, kterou přetvářejí na její napodobeninu, sen, show.

Tím že se televize obrací na zvědavost člověka a na jeho touhu po vizuální informaci, po krásném zážitku, který je opakem všednosti života, vede člověka k tomu, že se odvyká přemýšlet, že podléhá iluzi, mýtu a že se tak odcizuje sobě samému. Opakování zanechává v člověku stopy, zvyk a lidé se postupně stávají závislí na elektronické droze, proti které dnes ani není léku. Masmédia tak vrážejí klín mezi člověka a realitu. Moderní masmédia - tisk, rozhlas a hlavně televize - získaly v naší společnosti neobyčejný vliv a moc. Člověk se postupně vyprazdňuje, masmédia jej narkotizují a ztrácí odpovědnost za sebe samého.

Jak upozorňuje jeden publicista, dnes není třeba se tolik bát těch, kteří pálí knihy, jako spíše těch, kteří berou lidem chuť a sklon ke čtení; není třeba se tolik bát těch, kteří utlačují, jako těch kteří svádějí. Utlačovaný člověk má stále schopnost odporu a možnost se vzepřít. Omámený tuto schopnost ztrácí a je připravený na to, aby se stal předmětem manipulace: v politice, v módě, v umění, v kultuře, zkrátka kdekoli.

Prázdnota a odcizení - někdy úmyslně vyvolávané - dráždí cizí síly, aby se jich zmocnily. A dělají to. Vědomí člověka je ohroženo v samých kořenech a člověk tím netrpí, ba bezmála to ani nepozoruje.

Naši biskupové nás upozorňují, abychom tyto skutečnosti vzali na vědomí takové jaké jsou. V žádném případě nesmíme kapitulovat. Musíme zvládnout tuto skutečnost a korigovat ji. Musíme nasadit všechny síly, aby sugestivní síla obrazu nezískala nadvládu nad logikou myšlení.

Máme se modlit na ten úmysl, aby prostředky hromadné komunikace nesloužily chtivosti, penězům, senzacím, šíření nenávisť, egoismu a perverzních cílů, nýbrž porozumění mezi lidmi a hodnotné kultuře.

P. Antonín Holas S. J.

Z ČENSTOCHOVÉ

Kdyby v Polsku nebylo oné pohrdané a vysmívané mariánské úcty a přesvědčivé ochoty konat masové poutě na mariánských poutních místech, mělo by Polsko dnes nejen narušené společenské vědomí, ale představovalo by úplné duchovní trosky. K tomuto závěru dospěla mariánská komise polského episkopátu. Dnes více než kdy jindy je třeba podporovat

tohoto ducha mariánské úcty a modlitbu růžence především. Převor kláštera Pavlínů na Jasně Hoře u Čenstochové zdůraznil, že papežem propagovaná nová evangelizace musí být spojena s mariánskými svatyněmi na celém světě, které vytvářejí jedinečnou „geografii milosti“. Marta Ryková, řeholnice z Ukrajiny potvrdila, že mariánská úcta v poslední době nejen uchránila víru v desetiletích útlaku, ale přispěla dokonce k jejímu prohloubení. Mariánská komise byla založena v těžkých dobách 1957.

***

V srpnu příštího roku se v Čenstochové uskuteční XII. Mezinárodní mariologický kongres za účasti 150 odborníků, mezi nimiž bude také R. Laurentin a St. de Fiores.

TOTUS TUUS, MARIA...

Mé celé srdce, Maria, je
Tvoje
jsem celý Tvůj se vším, co
jsem a mám,
pro Tebe žít, Tvým chci být
v každé době,
jsem celý Tvůj, rád s láskou
vznávám.

Ponořen v tmách jsem
našel světlo v Tobě,
svou záchranu, mys dobrá
naděje,
loď zbloudilou jak maják
voláš k sobě,
než vítr ji do zhouby zavě-
je.

Jsi prapor můj, co nad
hlavou se zvedá,
když údy chřadnou, síla
odchází,
jsi korouhev, jež padnout
v boji nedá
a vyvede mne ze všech
nesnází.

Pohlčen zlem jsem našel sílu
v Tobě
vrátit se k Otci pro odpuštění.
Tvá přímluva nás znovu
svedla k sobě,
nic na tom světě to již
nezmění.

Kop.

350. výročí úspěšné obrany Brna před švédskými vojsky připomněla mezinárodní vědecká konference v Ditrichštejském paláci v Brně. Byla věnována historii Moravy a Brna na sklonku třicetileté války a osobě rektora brněnské jezuitské koleje Martina Středy. Život a dílo Martina Středy jako významné brněnské duchovní osobnosti 17. století, která svým duchovním postojem přispěla k záchraně Brna před Švédy, zhodnotil profesor Milan Kopecký.

O svízelném zakládání jezuitské koleje v Brně, uměleckém, vědeckém a pastoračním působení jejích členů ve světě po dvětřetileté její činnosti, přednášel P. Josef Kolářek SJ, vedoucí českého vysílání vatikánského rozhlasu. I ostatní odborné referáty přinesly zajímavé poznatky o duchovních a kulturních poměrech v době Martina Středy.

***

Trest smrti pro urážku víry a prokora Mohameda nebude zrušen. Prohlásila to předsedkyně vlády Benadir Bhutová před stávkujícími náboženskými stranami. Původně plánovala nahradit trest smrti vězením, ale pro odpor fundamentalistických sil muse-la od úmyslu upustit. Začátkem roku byli takto odsouzeni 2 křesťané, mezi nimi 14letý chlapec, pro urážku islámu. Případ vyvolal mezinárodní protesty.

***

V Maďarsku se vrácení komunisty zabaveného církevního majetku dostalo do slepé uličky. Diecézní biskup Szeged-Csanad, Endre Gyulay, kritizoval v otevřeném dopise v deníku „Nepszabadsag“ vládu. V otázce vrácení vládně už rok ticho. „Každý mlčí.“ Vláda a parlament by měly konečně jasně říci, zda chtějí dříve schválený restituční zákon provést nebo zrušit. „Pokud ho zruší, pak se musí toto rozhodnutí dozvědět věřící. Budou vědět, že pak nelze zakládat nové školy a že řeholníci nedostanou zpět žádné budovy. Evropa má vidět, jak se tato vláda staví k náboženství“, zdůraznil biskup Gyulay.

I předseda komise pro náboženství a menšiny v městské radě v Budapešti Petr Harrach kritizoval vládu. Jak prohlásil, už rok se nic neděje. Příslušná parlamentní komise se už rok nesešla.

Nyní existuje v Maďarsku 29 katolických gymnázií, z toho 2 v Budapešti. Kromě toho působí 63 základních katolických škol, z toho 6 v Budapešti.

***

U příležitosti 75. výročí narození Jana Pavla II. hodnotil vrchní římský rabin Elio Toaff papeže jako připrovo-

vatele cesty pro židovsko - křesťanský dialog. Papežova návštěva v římské synagoze v roce 1986 byla základním úsekem ve vývoji tohoto dialogu, zdůraznil Toaff v rozhovoru, který uveřejnil katolický list „Avvenire“. Papežova gesta zbořila definitivně hradby neporozumění a nedůvěry, které po staletí zabraňovaly konstruktivnímu dialogu a vzájemnému respektu.

Ve stejném vydání „Avvenire“ prohlásil státní sekretář kardinál Angelo Sodano, že pro četné pozorné pozorovatele je Jan Pavel II. jedním z největších papežů moderní doby. Je to papež vnitřní obnovy církve a dialogu s ostatními konfesemi a ostatními náboženstvími, řekl Sodano. Ohledně možného papežova odstoupení vzhledem k věku 75 let prohlásil Sodano, že směrnice pro diecézní biskupy se nevztahuje na hlavu církve.

***

Jan Pavel II. očekává nové jaro církve v Rusku po dlouhých desetiletích bojového ateismu. Při audienci pro 15 kandidátů kněžství z Moskvy vyzvedl neocenitelný poklad náboženské kultury v Rusku. Ještě před několika lety by bylo setkání papeže s ruskými seminaristy nemyslitelné.

***

Kulturní mise na Ukrajinu (od 22. 5. do 4. 6. 95) ve složení Petr Melichar (organizátor), P. Stanislav Weigel (autor výstavy a duchovních programů) a Boris Zajíc (tlumočník) navazovala na úvodní misi minulého roku za finanční podpory Ministerstva zahraničních věcí - odboru krajanských a nevládních styků a Společenství pomocníků řádu sv. Lazara.

V Kyjevě v sále Akademie věd byla instalována výstava meditativních obrazů P. Stanislava Weigela za nezištné pomoci ukrajinských přátel. Byl předveden diafonický program „Umění dívat se“ v ukrajinštině a realizována přednáška „Perspektivy evropského umění“. Tyto programy byly přijaty s velkým zájmem a zvláště přednáška vyvolala živý ohlas v dlouhotrvající diskusi, při níž se projevil stav myšlení společnosti a současně její problémy.

Velmi perspektivní bylo setkání s vedením nové Kyjevské slovanské univerzity, které projevilo zájem o výstavu obrazů, diafonické programy a přednášky na téma ekonomie, sociologie, managementu na křesťanských principech a na téma „Duchovní základy techniky a ekologie“. Na této univerzitě byly rovněž projednány možnosti cestovního ruchu na bázi reciprocity. Informace byly již předány družstvu Concordia v Praze, které projevilo zájem o realizaci tohoto nového programu. Podobný zájem o výstavu

obrazů a přednášky projevili Polytechnický institut v Kyjevě, který si zamluvil výstavu obrazů na říjen t. r.

Mimořádný ohlas přinesla cesta na jižní Ukrajinu ke krajanům do Melitopole a Novgorodkovky-Čechogradu, kteří si uchovali živou víru, jazyk a národní tradice v době komunistické totality. Byla navázána spolupráce s vedením krajanů s tím, že jim bude zasílán pravidelně křesťanský tisk. Dále jim byla předána kompletní sada meditativních obrazů z výstavy v Kyjevě za účelem organizování výstav na Krymu, v Kyjevě, Užhorodě a jinde na Ukrajině. Dále byly krajanům předány léky od České katolické charity a meditativní obrazy různých formátů jako dar, který byl přijat s velkou vděčností a radostí.

***

Polský primas kardinál Jozef Glemp protestoval proti zatlačování katolického náboženství z veřejného života. Věřící by neměli déle mlčet tam, kde se popírá přítomnost Boží, kde se upírá náboženství právo přítomnosti ve veřejném životě, kde se likviduje morálka a právo, řekl Glemp ve Varšavě k mnohatisícovému davu účastníků božitélového průvodu. Kardinál označil také alkoholismus a nezaměstnanost za největší zlo současného Polska. Země potřebuje nutně svědomité lidi, zdůraznil Glemp, který zvláště srdečně poděkoval prezidentovi Walesovi za jeho účast.

***

Společenství „Malých sester Ježíšových“, které vzniklo v Bernu roku 1939 podle pravidel Charlese de Foucaulda, pečuje už 23 let o trestankyně v místním vězení.

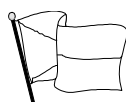
Odsouzené ženy žijí v izolaci od dosavadního prostředí a od svých rodin a potřebují někoho, kdo by se jim věnoval. Jedna členka komunity „Malých sester“ žije vždy půl roku s nimi, aby jim naslouchala a sdílela s nimi jejich úděl. Často si sestra získá jejich důvěru a nezřídka vznikají i mnohletá přátelství.

***

Proti politickému zneužívání symbolu kříže se vyslovil nový sekretář Italské biskupské konference arcibiskup Ennio Antonelli. Podle sdělení turinského listu „La Stampa“ doporučuje Antonelli rozloučit se s náboženskými a politickými symboly.

V Itálii se dřív katolická strana nazývala „Democrazia Cristiana“ a jako svůj symbol používala kříž na štítě. Zatímco se křesťanští demokraté přejmenovali na Lidovou stranu, starý stranický symbol si ponechali.

TISK ČBK

**PRVNÍ SOBOTY
V NETINĚ U PANNY
MARIE USMÍVAJÍCÍ**

Růženec a mše svatá,
příležitost ke sv. zpovědi

Pěší poutníci jdou z Velkého Meziříčí od kostela ve 14.30 hodin, autobus odjíždí v 17.10 hodin

Zpíváme z poutnického kancionálu (možno zakoupit)

Modlíme se za:

Víru v našich rodinách

Kněžská a řeholní povolání

Spolupracovníky kněží

Pokoj

5. srpna 1995 v 18.00 hodin s Mons. Karlem Janouškem, vicerektorem Nepomucena v Římě

2. září 1995 v 18.00 hodin s O. Josefem Svobodou, kaplanem z Valašského Meziříčí

7. října 1995 v 16.00 hodin s Mons. Vojtěchem Cikrlem, naším biskupem

Hlavní pouť v neděli 13. srpna 1995 v 9.00 a v 11.00 hodin s O. Františkem Puchnarem, farářem u sv. Prokopa v Třebíči.

**KATOLICKÝ ESPERANTSKÝ
TÁBOR**

v Sebranicích u Litomyšle od 12. do 26. 8. 1995 pod vedením mladých českých a slov. členů IKUE (Mezinárod. svazu katol. esperantistů). Účast není podmíněna příslušností ke katol. církvi. Zveme zvl. mládež od 15 let, ale i dospělé k prožití dvou týdnů v křesťanském prostředí bratrské lásky a porozumění. Děti do 14 let v doprovodu dospělé osoby. (Kyrtary apod. s sebou!) Ubytování v dvoulůžkových stanech (vlastní spací pytel vzít s sebou). Poplatek pro žáky, učně, studenty, nezaměstnané, těles. postižené 1100.- Kč (členi IKUE 1050), pro zaměstnané a jinak vydělečné 1350.- (členi IKUE 1250). V přihlášce uveďte jméno, příjmení, dat. narození, rod. číslo, úplnou adresu, zda znáte esperanto (jak?) či ne, zda můžete pomoci při zajišťování zdravot.služby, stravování, zpěvu, přednášek apod. S kým chcete bydlet ve stanu.

Přihlášku pošlete co nejdříve na adr.: Pavel Brada, Dub nad Moravou č. 127, 783 75

**POJĎTE SE MNOU
DO VEČERADLA**

v sobotu 5. srpna 1995 v katedrále sv. Václava v Olomouci.

Začínáme v 15.30, závěr mše sv. (s nedělní platností) 19 hod.

Příležitost ke svátosti smíření a získání „modré knihy“, Katechismu katol. církve a jiné literatury.

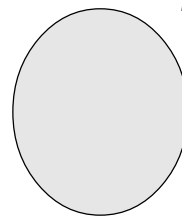
KAM NA DOVOLENOU?

Svatý Hostýn má volnou kapacitu k ubytování. Vhodné pro věřící a mariánské ctitele. Inform. tel. 0635-913693 (Matice svatohostýnská, Sv. Hostýn, 768 61 Bystřice pod Hostýnem).

MARTA VONDRÁKOVÁ

**KŘESŤANSKÁ CESTOVNÍ
KANCELÁŘ - MISIE**

Masarykovo nám. 46
751 03 BRODEK u Př.
tel./fax. 0641/941 80

Vás zve na

**VELKOU
POUŤ**

DO MEDJUGORJE

v termínu

od 11. 9. do 16. 9.1995

7 autobusů, 5 kněží, 315 poutníků

Výstup Křiževac, Podbrdo - místo zjevení, návštěva vizionářky Vicky. Bесеda s P. Slavkem Barbaričem Oáza míru. Komunita, kde se léčí narkomani duchovní cestou.

Malé Lurdy, koupání v moři, po dobu jízdy v autobuse bohatý duchovní program. Video o Medjugorji.

Ubytování v blízkosti kostela.

**DOPRAVA V KLIMATIZOVANÉM AUTOBUSE S VIDEEM
CENA 1895 Kč + 27 DM**

**BISKUPSKÝ VIKARIÁT ŘECKOKATOLICKÉ CÍRKVE V ČR
A ŘÁD BRATŘÍ KAZATELŮ**

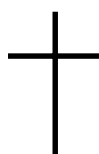
**VÁS ZVOU NA MARIÁNSKOU POUŤ V UHERSKÉM BRODĚ
V SOBOTU 12. SRPNA 1995**

Program:

1. V 10,00 hod. **STAROSLOVANSKÁ SVATÁ LITURGIE** v klášterním kostele Nanebevzetí Panny Marie. Zpívá chrámový sbor sv. Prokopa z Brna, řízený dirigentem Miroslavem Hábou a chrámový sbor z Ostravy
2. V 11,30 hod. **PRŮVOD S EVANGELIEM** čtyři zastavení před kostelem a lidový zpěv mariánských písní
3. Ve 14,00 hod. **KULTURNĚ NÁBOŽENSKÉ PÁSMO** v sále kláštera, věnované památce sluhů Božích, slovanských apoštolů sjednocení církvi - olomouckého arcibiskupa Ant. Cyrila Stojana a Ivovského metropolity Andreje Šeptyckého

Autobusové spojení z Brna z autobusového nádraží Zvonařka, stanoviště 25
Brno 6,45 hod. Uherský Brod 8,37 hod.

Vlakové spojení z Brna hlavního nádraží, nástupiště 3
Brno 6,54 hod. Uherský Brod 9,38 hod. (osob.)
Brno 7,50 hod. Uherský Brod 9,47 hod. (rych.)

Pán povolal na věčnost paní

Ludmilu Kleinovou

Zemřela 13. července 1995 ve věku nedožitých 70 let.

Ve středu 19. července 1995 byla zesnulá pohřbena do rodinného hrobu v Prostějově vedle svého manžela.

At' odpočívají v pokoji!

Křesťanská cestovní kancelář MISIE Brodek, tel. 0641/94180 z důvodu onemocnění 2 účastníků poutního zájezdu **LURDY, ŽENEVA, MONTE CARLO** v termínu od 6. - 12. 8. 1995 nabízí tato 2 volná místa případným zájemcům.

Cena: 3395 Kč + 350 fr.fr. Ubytování v Lurdech v hotelu s polpenzí.

♦ ♦ ♦

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Maticе cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentúra Lux, Distribúcia tlače, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.
